Els Aiguamolls

Surto del neguit d'Empuriabrava i trobo un rètol, un avís d'esperança, que diu «Reserva Natural Integral. Prohibit el pas». Més enllà una filera de tamarius, verds i blancs com cedres de sal, es revolta contra un vent que bufa a totes hores. Els Aiguamolls s'estenen entre la Muga i el Fluvià, i, amagats entre canyes i joncs que dansen, s'hi poden observar fins a 327 espècies d'ocells. Si la natura té una olor determinada, s'hi pot sentir la fragància de la vida. Els aiguamolls són la reserva de vida i d'esperança de la Costa Brava, de fet el viatge recomanat de totes les guies hauria de començar i acabar aquí, davant del rètol que a Empuriabrava barra el pas a tots els que encara no comprenen que aquest planeta és fràgil i poruc com les flors plomoses dels tamarius. Després d'un passeig, gairebé de puntetes, pels camins de la reserva, el món sembla que torna a girar en la direcció adequada i nosaltres seguim el camí cap al sud, igual que les aus migratòries. De lluny veiem el vol pausat de les cigonyes, que dibuixa notes blanques en les línies pautades que es conformen entre la silueta dels arbres més alts i el perfil gasós del Montgrí. No sé exactament què és la bellesa, potser només és una noció filosòfica inabastable, com la felicitat o la saviesa. Potser la bellesa és el somriure fugaç de la Gioconda fixat per la mà d'un artista genial o, com percebo als Aiguamolls, és el vol feliç d'una cigonya en el cel, un cel en realitat sense pautes gràcies a la saviesa d'uns quants individus de l'espècie humana, només un grapat, que, en un moment determinant de la nostra història, van saber salvar el somriure del paradís.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/06/aiguamolls/855250.html?utm_source=rss